

Arrest

nr. 55 613 van 7 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger te zijn van Armeense origine, geboren op 1 juli 1950 in Arak in de provincie Talin. In 1972 huwde u officieel met L.A.. In 2001 ging u samen met uw gezin naar Duitsland, waar u asiel aanvraagde. Op 23 mei 2004 overleed uw echtgenoot in Duitsland aan een hartstilstand. Op 28 september 2005 werd u, na afwijzing van uw asielaanvraag, samen met uw dochter naar Armenië gerepatriëerd.

Uw problemen begonnen toen uw schoonzoon op 1 september 2009 thuiskwam met de melding dat jullie jullie huis voor een tijdje zouden moeten verlaten. Hij was betrokken geweest bij drugshandel en had zichzelf hierdoor in de schulden gewerkt. Nog diezelfde avond vertrok u samen met uw zoon, dochter en schoonzoon naar Abovyan. Onderweg werden jullie klem gereden door twee zwarte

auto's, waaruit vervolgens een achttal mannen stapten. Zij sleurden uw zoon en schoonzoon uit de wagen en begonnen hen in elkaar te slaan. Vanuit de auto zagen u en uw dochter wat er gebeurde en uw dochter belde onmiddellijk de politie. Daarna stapten jullie uit en begonnen om hulp te roepen, waarop de mannen ook jullie hardhandig aanpakten. Uiteindelijk kwam de politie ter plaatse en werden jullie overgebracht naar het ziekenhuis van Erebuni. Uw zoon werd in het ziekenhuis opgenomen met een hersenschudding en uw dochter, die op dat moment drie maanden zwanger was, kreeg een miskraam als gevolg van de slagen. Uw schoonzoon overleed aan zijn verwondingen. Zelf kwam u er met blauwe plekken vanaf en moest u niet in het ziekenhuis opgenomen worden. De volgende ochtend nam de politie jullie verklaringen af. Op 5 september 2009 mocht uw dochter het ziekenhuis verlaten, terwijl uw zoon nog steeds gehospitaliseerd was. Wat er nadien met hem gebeurd is, is u echter een raadsel. U hebt hem in het ziekenhuis slechts een keer gezien en heeft sindsdien geen nieuws meer van hem. Op 8 september 2009 werd uw schoonzoon begraven. Op 9 september 2009 moest u zich samen met uw dochter aanmelden bij de politie van Erebuni voor een ondervraging. Daar kregen jullie te horen dat het beter zou zijn indien jullie eerder gedane verklaringen zouden intrekken. De volgende dag, op 10 september 2009, kwam de schuldeiser van uw zoon samen met drie handlangers jullie huis doorzoeken. Ze gaven jullie twee weken de tijd om de resterende drugs en het verschuldigde bedrag terug te geven. Jullie durfden niet langer in jullie huis te blijven, daarom belden jullie naar een vriend van uw schoonzoon, Gevorg genaamd, die jullie meenam naar zijn huis in Abovyan. Daar verbleven jullie nog een half jaar tot aan jullie vertrek.

U verliet Armenië uiteindelijk op 13 februari 2010. Vanuit Abovyan bracht Gevorgs vader, Aram genaamd, u en uw dochter met de auto naar Georgië, waar u de volgende dag aankwam. In Georgië stapten jullie in de laadruimte van een vrachtwagen, die jullie naar België bracht. U bereikte België op 19 februari 2010. Op 22 februari 2010 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw dochter. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 9). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw dochter, H.A.(O.V. 6.582.745), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw dochter, H.A. (O.V. 6.582.745), werd genomen, verwijs ik graag naar haar beslissing.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, uw geboorteakte, is niet van dien aard dat ze bovenstaand beslissing kan wijzigen. Uw geboorteakte bevat immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die niet betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan de asielaanvraag van haar dochter, H.A. {...}, wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 62 051. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar dochter tegen de in haren hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 55 612 van 7 februari 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan H.A. {...}. Het arrest genomen in hoofde van verzoeksters dochter luidt als volgt:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Verzoekster haalt een aantal algemene theoretische overwegingen aan over

de beoordeling van de gegrondheid van een vrees voor vervolging en stelt vervolgens dat het Commissariaat-generaal haar identiteit niet in twijfel trekt, de elementen van de aangehaalde vrees voor vervolging niet op geldige wijze ontkracht, op geen enkele manier de prevalerende informatie van de actuele situatie in Armenië onderzoekt en de mogelijkheid om het risico te lopen om “zware aantastingen” te ondergaan, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, niet op geldige wijze weerlegt.

2.1.2. De Raad wijst erop dat het louter aanhalen van theoretische en algemene beschouwingen niet voldoende is om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen. Waar verzoekster zich in het eerste middel beperkt tot het stellen dat het Commissariaat-generaal haar identiteit niet in twijfel trekt, de elementen van de aangehaalde vrees voor vervolging niet op geldige wijze ontkracht, en niet op geldige wijze de mogelijkheid voor verzoekster om gevaar te lopen om zware aantastingen te ondergaan in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming weerlegt, en zij derhalve nalaat in concreto de motieven van de bestreden beslissing te betwisten, slaagt zij er met dit betoog dan ook niet in om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Waar verzoekster poneert dat het Commissariaat-generaal op geen enkele manier de prevalerende informatie van de actuele situatie in Armenië onderzoekt, met name op het vlak van corruptie en de eventuele betrekkingen tussen bendes en de officiële instanties, wijst de Raad erop dat de vrees voor vervolging in concreto dient te worden aangetoond zodat een dergelijke verwijzing naar een algemene situatie in haar land van herkomst – die bovendien uiterst summier is en op geen enkele wijze wordt onderbouwd - zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de commissaris-generaal het asielrelaas van verzoekster aan een grondig en individueel onderzoek onderworpen waarbij hij – zoals uit de overige bespreking van de Raad in onderhavig arrest zal blijken - tot de terechte conclusie kwam dat het asielrelaas van verzoekster ongeloofwaardig is.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 §5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een gebrek aan motivering van de weigering van toekenning van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van het principe van het “voordeel van de twijfel” voor de asielzoeker en het ontbreken van CEDOCA-documenten gevoegd aan het administratieve dossier en betreffende de situatie die heerst in Armenië, wat betreft de corruptie.

2.2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Vervolgens dient verzoekster erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas en bijgevolg tot de ongegrondheid van haar asielaanvraag. Zoals hierna zal blijken, maakt verzoekster niet aannemelijk dat er voldoende elementen aanwezig zijn die op een geloofwaardig asielrelaas en bijgevolg gegronde asielaanvraag wijzen.

2.2.3. In een eerste onderdeel stelt verzoekster dat het Commissariaat-generaal op geen enkele gemotiveerde manier de door haar opgeworpen vrees voor vervolging weerlegt. Het Commissariaat-generaal blijft volgens verzoekster in gebreke om de minste informatie te produceren wat betreft de actuele situatie in Armenië op het vlak van corruptie. Zij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/3, §5 van de vreemdelingenwet aangezien het Commissariaat-generaal niet op geldige wijze ontkracht dat de “karakteristieken” waarvan sprake is aan verzoekster en haar familie niet zouden zijn toegekend door de vervolgers, meer bepaald criminele bendes die beschermd worden door de Armeense autoriteiten. Zij stelt dat het Commissariaat-generaal evenmin aantoonst dat verzoekster effectief in de praktijk had kunnen genieten van een bescherming vanwege de Armeense autoriteiten. Verzoekster betoogt dat dit enkele feit zou volstaan om de nietigverklaring van de beslissing te onderbouwen.

Verzoekster verwijst in haar eerste onderdeel naar 48/3, §5 van de vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt: “ Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven.”

De Raad wijst verzoekster erop dat zij haar asielaanvraag niet aannemelijk heeft gemaakt – zoals blijkt uit de bespreking hiernavolgend – en de commissaris-generaal terecht geoordeeld heeft dat er in hoofde van verzoekster geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging omwille van één van de criteria zoals opgesomd in hoger geciteerde bepaling. Derhalve kan er evenmin sprake zijn van een “actor” die verzoekster vervolgt omwille van één van deze criteria. Verzoekster toont geen schending van artikel 48/3, §5 van de vreemdelingenwet aan. Waar verzoekster stelt dat de verwerende partij niet aantoonst dat zij in de praktijk had kunnen genieten van bescherming vanwege de Armeense overheid, benadrukt de Raad dat de bewijslast rust op de asielzoeker en niet op de commissaris-generaal en verwijst dienaangaande naar zijn bespreking onder punt 2.2.10.

2.2.4. In een tweede onderdeel betoogt verzoekster dat de verwerende partij haar benadeelt door haar te verwijten dat ze geen huwelijksakte kan voorleggen, terwijl ze beweert met hem op officiële wijze getrouwd te zijn. Zij stelt dat zij wel degelijk een overlijdensakte heeft neergelegd, maar dat volgens de bestreden beslissing dit document niet volstaat om de huwelijksband vast te stellen. Verzoekster meent dat het Commissariaat-generaal op dit punt in strijd is met de “Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié”. Volgens verzoekster is het evident dat het wel degelijk een overlijdensakte van haar man betreft.

De Raad wijst erop dat, voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking berust op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Het is niet de taak van de commissaris-generaal zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Nu blijkt dat de problemen van de heer K.M., waarvan verzoekster stelt dat het haar echtgenoot is, de kern van verzoeksters asielrelaas uitmaken, is het niet onredelijk dat de commissaris-generaal oordeelt dat het gebrek aan materieel bewijs inzake de huwelijksband van verzoekster en haar beweerde echtgenoot, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Verzoekster laat in onderhavig verzoekschrift tevens na een aannemelijke verklaring te geven voor het niet voorleggen van een document dat haar huwelijksband met de heer K.M. kan aantonen. Waar verzoekster erop wijst dat zij wel een overlijdensakte heeft voorgelegd, merkt de Raad op dat dit enkel bevestigt dat de heer K.M. is overleden, doch toont op zich geen huwelijksband aan, zodat verzoekster tot op heden in gebreke blijft enig materieel bewijs inzake de huwelijksband met haar beweerde echtgenoot voor te leggen en de Raad aldus oordeelt dat de commissaris-generaal terecht motiveert dat: “Ondanks het feit dat u verklaarde sinds 2006 officieel gehuwd te zijn (CGVS, p. 4), kon u de Belgische asielinstanties geen enkel bewijs van dit huwelijk voorleggen. U legde wel een overlijdensattest op naam van uw man

voor, maar kon op geen enkele wijze aantonen dat K. M. {...} ook daadwerkelijk uw echtgenoot was. Aangezien hij echter de rechtstreekse aanleiding van uw problemen was, wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas hierdoor ernstig ondermijnd."

2.2.5. In een derde onderdeel stelt verzoekster met betrekking tot de hospitalisatie van haar broer, dat het attest aangaande deze hospitalisatie volgens de verwerende partij is afgegeven aan haar broer en dat verzoekster hem maar één keer heeft gezien in het hospitaal zodat het vreemd is dat verzoekster dit document in haar bezit heeft. Het attest is immers gedateerd op 7 september 2009 en verzoekster heeft verklaard ontslagen te zijn uit het hospitaal op 3 september 2009. Verzoekster stelt dat ze na haar vertrek uit het ziekenhuis haar broer niet meer gezien heeft. Dit attest kan enkel aan verzoekster gegeven zijn terwijl ze nog in het ziekenhuis was. Volgens verzoekster is dit attest vóór 7 september 2009 opgesteld. Verzoekster merkt nog op dat haar broer niet drie dagen, zoals ze eerder verklaarde, is gehospitaliseerd, maar wel degelijk vijf dagen zoals beschreven in het attest. Verzoekster meent dat haar verklaringen verkeerd zijn begrepen door het Commissariaat-generaal.

De Raad wijst erop dat deze a posteriori motivering geenszins geloofwaardig is en geen afbreuk kan doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster die steun vinden in het administratief dossier en waarover de commissaris-generaal terecht motiveert: "U legde wel een attest voor met betrekking tot de hospitalisatie van uw broer. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat dit attest werd uitgereikt aan uw broer, zoals blijkt uit het document zelf. Het is bijgevolg opmerkelijk dat u dit attest in handen kreeg, aangezien u verklaarde uw broer sinds de aanval slechts één keer gezien te hebben, meer bepaald in het ziekenhuis (CGVS, p. 13-14). Vermits u het ziekenhuis verliet twee dagen na het incident (CGVS, p. 13), dat plaatsvond op 1 september 2009 (CGVS, p. 11), en dit attest pas dateert van 7 september 2009, kon u het onmogelijk van hem in het ziekenhuis verkregen hebben. Daar komt nog bij dat u aangaf dat uw broer slechts 3 dagen in het ziekenhuis van Erebuni opgenomen was (CGVS, p. 13), terwijl uit het door u voorgelegde attest blijkt dat hij er van 2 tot 7 september 2009, of met andere woorden gedurende 5 dagen, verbleven zou hebben. Aangaande uw eigen hospitalisatie kon u het Commissariaat-generaal evenmin enig tastbaar bewijs voorleggen. U zei immers dat u als gevolg van de slagen een miskraam had gekregen, waarna u gedurende twee dagen in het ziekenhuis van Erebuni opgenomen was (CGVS, p. 11 en 13)." De Raad kan de stelling van verzoekster dat het heel goed mogelijk is geweest dat het attest is opgesteld vóór 7 september 2009 niet bijtreden. Immers, uit lezing van het attest (administratief dossier, stuk 3 gevoegd aan de inventaris; stuk 13) blijkt dat hierin gesteld wordt: "Hierbij wordt verklaard dat hij in de periode 02 september 2009 tot 07 september 2009 voor behandeling was opgenomen in de afdeling {...}." Gelet op het gebruik van de verleden tijd in dit attest ziet de Raad hoegenaamd niet in hoe het medisch attest vóór de beëindiging van de opname van verzoekers broer, en aldus vóór 7 september 2009 zou kunnen zijn opgesteld geweest. De Raad ziet voorts ook niet in hoe verzoekster verkeerd zou begrepen zijn waar zij tijdens haar verhoor stelt dat haar broer drie dagen in het ziekenhuis in Erebuni was opgenomen: "Hij was drie dagen opgenomen. Maar ik heb hem maar een keer gezien" (administratief dossier, stuk 4, p. 13). Bovendien – door te stellen in haar verzoekschrift dat zij zelf na drie dagen het hospitaal verlaten heeft – voegt verzoekster een bijkomende tegenstrijdigheid toe aan haar verklaringen nu deze verklaring niet strookt met hetgeen zij stelde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, namelijk waar zij antwoordde op de vraag: "hoelang hebt u in het ziekenhuis verbleven? Twee dagen" (administratief dossier, stuk 4, p. 13). Verzoekster ondermijnt hierdoor verder de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.6. In een vierde onderdeel stelt verzoekster over haar hospitalisatie dat de verwerende partij haar ten onrechte verwijt geen bewijs van haar verblijf aldaar aan te brengen en haar benadeelt door te stellen dat haar verklaringen over de duurtijd van haar verblijf niet stroken met de verklaringen dienaangaande van haar moeder. Verzoekster betoogt dat zij op geen enkele wijze is ondervraagd over de mogelijkheid om een attest te bekomen en dat haar moeder bovendien het aantal hospitalisatiedagen van haar zoon en haar dochter verwisseld heeft.

Waar verzoekster betoogt dat zij op geen enkele wijze is ondervraagd over de mogelijkheid om een attest te bekomen, wijst de Raad er nogmaals op dat het aan de asielzoeker toekomt alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Het is niet de taak van de commissaris-generaal zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692), noch dient hij verzoekster te confronteren met lacunes of tegenstrijdigheden in haar verklaringen. De Raad oordeelt dat het niet aannemelijk is dat verzoekster er enerzijds wel in slaagt een attest voor te leggen over de hospitalisatie van haar broer maar anderzijds geen enkel document kan voorleggen over haar eigen hospitalisatie. Dit klemmt des te meer nu blijkt uit de

verklaringen van verzoekster dat zij en haar broer in hetzelfde ziekenhuis op hetzelfde moment waren opgenomen (administratief dossier, stuk 4, p. 13).

Waar verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van haarzelf en haar moeder tracht te verantwoorden door te stellen dat haar moeder zich vergist heeft, oordeelt de Raad dat dit geen afdoende verklaring biedt die afbreuk kan doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheid terzake. Uit de verklaringen van verzoeksters moeder blijkt immers dat deze duidelijk verklaard heeft dat verzoekster in het ziekenhuis verbleven heeft tot de vijfde september (administratief dossier, stuk 4, p. 10). De Raad stelt vast dat verzoeksters pogingen tot het a posteriori bijsturen van de verklaringen van haar moeder geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheid geen ruimte laat voor de nuanceringen die verzoekster post factum nog tracht aan te brengen. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielsrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande.

2.2.7. In een vijfde onderdeel stelt verzoekster dat zij benadeeld wordt omdat haar verweten wordt geen bewijs van de door haar neergelegde klacht voor te leggen. Er wordt haar verder ten onrechte verweten dat ze de convocaties, die ze kreeg op 6 september 2009, niet kan neerleggen. Verzoekster meent dat het Commissariaat-generaal in gebreke blijft om aan te tonen dat iedere persoon die een klacht indient een kopie van een proces-verbaal van zijn klacht zou krijgen. Verzoekster stelt dat ze werd ondervraagd in het ziekenhuis, wat verklaart dat haar op dat moment geen kopie werd afgeleverd. Verzoekster wilde bovendien op het politiebureau geen kopie vragen omwille van de verdoken bedreigingen door de politieagent.

De Raad wijst er nogmaals op dat het niet aan de commissaris-generaal is om lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen. Het komt aan verzoekster toe om alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Van verzoekster, die beweert klacht te hebben ingediend, mag verwacht worden dat zij hiervan enige vorm van bewijs kan voorleggen, zeker nu verzoekster in haar verzoekschrift zelf aangeeft dat "de Armeense wet de aflevering voorziet van een kopie van de klacht" en aldus mag aangenomen worden dat verzoekster een afschrift heeft verkregen van de door haar ingediende klacht. Het gegeven dat de klacht genoteerd werd in het ziekenhuis doet hieraan geen afbreuk. Immers ziet de Raad niet in waarom dit gegeven de politie verhinderd zou hebben een afschrift van de klacht aan verzoekster te geven. Als de politiediensten in staat zijn een klacht te noteren in het ziekenhuis, is het evident dat zij ook in staat zijn een kopie daarvan te geven aan verzoekster in het ziekenhuis. Verzoeksters argument dat zij nadien omwille van de bedreigingen geen kopie heeft gevraagd kan aan voorgaande beoordeling geen afbreuk doen. De Raad stelt verder vast dat verzoekster nalaat te verklaren waarom zij de convocaties die zij ontvangen heeft niet voorlegt. De vaststelling dat verzoekster dit document, waarvan volgens haar verklaringen blijkt dat zij het in haar bezit had, niet voorlegt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters asielsrelaas. De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig.

2.2.8. In een zesde onderdeel stelt verzoekster dat het Commissariaat-generaal haar benadeelt door haar te verwijten dat zij haar Armeens paspoort niet neerlegt. Zij betoogt dat de redenering van de bestreden beslissing in strijd is met de Proceduregids van het UNHCR. Verzoekster stelt dat zij heeft verklaard dat haar paspoort en dat van haar moeder werden bijgehouden door de mensensmokkelaar. Met betrekking tot het afstempelen van het paspoort, merkt verzoekster nog op dat ze niet verklaard heeft dat geen enkele stempel zou zijn aangebracht in haar paspoort bij het overschrijden van de grens, maar dat het paspoort is bijgehouden door de mensensmokkelaar.

De Raad wijst erop dat verzoekster gehouden is tot een medewerkingsplicht en dat leugenachtige verklaringen onvermijdelijk leiden tot de ongeloofwaardigheid van de geformuleerde vrees. Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielsrelaas. De

asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146).

Waar verzoekster haar verklaringen herhaalt, met name dat haar paspoort en dat van haar moeder bijgehouden werden door een mensensmokkelaar, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

De Raad oordeelt voorts dat verzoekster met haar betoog voorbijgaat aan de objectieve informatie – toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 14) – waaruit blijkt dat een uitreisstempel noodzakelijk is om Armenië te verlaten. Nu verzoekster verklaarde met haar eigen paspoort te hebben gereisd en ze tussen Armenië en Georgië paspoortcontrole had, is het niet aannemelijk dat ze niet wist of er al dan niet een uitreisstempel in haar paspoort stond. Waar verzoekster stelt dat zij niet verklaard heeft dat geen enkele stempel zou zijn aangebracht in haar paspoort, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal dit hoegenaamd ook niet stelt in de bestreden beslissing. Immers, de bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet wist of er een stempel in haar paspoort stond, hetgeen blijkt uit de verklaringen van verzoekster tijdens haar gehoor (stuk 4, p. 8), wat, gelet op de voormelde objectieve informatie, niet aannemelijk is. Immers blijkt uit de verklaringen van verzoekster dat zij hoe dan ook op een gegeven moment in het bezit was van haar paspoort nu zij stelde dit aan de smokkelaar te hebben overhandigd (stuk 4, p. 8) en bijgevolg kennis moet hebben van het feit of er al dan niet een uitreisstempel in haar paspoort stond. De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing ter zake pertinent en draagkrachtig.

De Raad wijst er tevens op dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt: “Na grondige analyse van uw verklaringen en die van uw moeder werd er voorts nog een ongerijmdheid vastgesteld aangaande uw reis. Zo verklaarde u dat A. {...}, de vader van uw echtgenoots vriend G. {...}, u op 13 februari 2010 met de auto naar Georgië bracht. In die auto zouden naast A. {...} en uzelf ook uw moeder en G. {...} gezeten hebben (CGVS, p. 9). Uw moeder daarentegen gaf aan dat enkel zichzelf, u en A. {...} in de auto zaten (CGVS moeder, p. 7). Hierdoor wordt verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.” ongemoeid laat en de Raad deze bijgevolg als vaststaande beschouwt en overneemt. Deze ongerijmdheid in de verklaringen van verzoekster en haar moeder inzake de reis ondergraaft verder de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

2.2.9. In een zevende onderdeel stelt verzoekster in verband met haar verblijf in Armenië gedurende zes maanden na de incidenten, dat de verwerende partij geen rekening houdt met een aantal elementen. Verzoekster stelt dat zij en haar moeder hun vlucht naar het buitenland hebben moeten organiseren en dat ze in die zes maanden niet op hun domicilie verbleven hebben, maar zich verstopt hebben bij een vriend, G. {...}. Verzoekster stelt dat het feit dat ze niet onmiddellijk Armenië heeft verlaten, niet betekent dat ze geen vrees had om opnieuw te worden aangevallen, aangezien A. H. {...} verzoekster bedreigd heeft tijdens hun bezoek op 10 september 2009.

De Raad stelt vast dat verzoekster op dit punt herhaalt wat zij heeft verklaard ten tijde van haar asielverhoor. Het herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Verzoeksters betoog doet derhalve geen afbreuk aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing op dit punt: “Verder moet vastgesteld worden dat u na de inval van de schuldeiser en zijn handlangers nog zes maanden in Armenië verbleven hebt (CGVS, p. 9 en 14). Hierdoor wordt de ernst van uw vrees, meer bepaald de vrees om vermoord te worden (CGVS, p. 18), sterk ondermijnd. U verklaarde immers dat u reeds bij deze inval beseftte dat uw leven daadwerkelijk in gevaar was (CGVS, p. 11). U wist bovendien dat deze mannen na 2 weken terug zouden komen om het verschuldigde geld en de overgebleven drugs op te halen (CGVS, p. 11). Desalniettemin bleven jullie toch in Armenië, zij het op een andere plaats. Toen u hiermee geconfronteerd werd, antwoordde u dat meneer A. {...} nog met uw zaken bezig was (CGVS, p. 17). Deze verklaring is echter niet afdoende. Daar komt nog bij dat u niet eens wist of die mannen later ook daadwerkelijk naar jullie huis teruggekeerd zijn. U zei wel dat u

niets vernomen had van G. {...} of meneer A. {...}, maar zou zelf niet geprobeerd hebben om te achterhalen of deze mannen jullie huis nog hebben opgezocht (CGVS, p. 16). In dit verband dient tot slot nog opgemerkt te worden dat u verklaarde dat u in de periode na de inval geen problemen meer hebt gekend (CGVS, p. 16) en dat u evenmin weet heeft van enig incident dat na uw vertrek uit Armenië nog zou hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 17). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold”.

2.2.10. In een achtste onderdeel betwist verzoekster het motief van de bestreden beslissing dat ze niet voldoende gezocht heeft naar bescherming bij de nationale autoriteiten. Verzoekster vestigt de aandacht van de Raad op het ontbreken van de minste informatie over de eventuele bescherming die ze had kunnen bekomen. Zij stelt dat het Commissariaat-generaal ook nalaat om het minste element van informatie te geven met betrekking tot de corruptie in Armenië, meer bepaald de corruptie bij de politie en dat het Commissariaat-generaal in gebreke blijft om via objectieve informatie vast te stellen dat de Armeense autoriteiten haar effectief zouden beschermd hebben. Verzoekster heeft bovendien duidelijk uitgelegd dat ze zich effectief tot de politie heeft gewend, maar dat ze op 9 september 2009 op een nauwelijks verdoken manier bedreigd werd door de politie en werd aangespoord om haar klacht in te trekken. Verzoekster stelt dat hieruit blijkt dat het totaal onnuttig was om welke bescherming dan ook te krijgen vanwege de nationale autoriteiten.

Waar verzoekster de bewijslast poogt om te keren door te stellen dat het aan de commissaris-generaal is om de mogelijkheid beroep te doen op bescherming door de Armeense overheid te bewijzen, wijst de Raad erop dat het geenszins aan de commissaris-generaal is om de lacunes in verzoeksters bewijsvoering op te vullen en verwijst hiervoor tevens naar zijn bespreking onder punt 2.2.4. De Raad wijst er verder op dat, vooraleer beroep te doen op internationale bescherming, van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij eerst alle interne middelen om bescherming te krijgen heeft uitgeput. Verzoekster heeft inderdaad een klacht ingediend bij de plaatselijke politie, die onder druk van de politieagent werd ingetrokken. Uit verzoeksters verklaringen blijkt echter niet dat verzoekster hierna enig andere poging heeft gedaan om bescherming te bekomen of klacht heeft ingediend in een ander politiekantoor, bij het parket of andere instantie. Immers oordeelt de Raad dat, in tegenstelling tot wat verzoekster tracht voor te houden, het niet is omdat zij in één politiekantoor geen beroep kon doen op bescherming dat verzoekster zich niet kon wenden tot andere diensten om haar klacht in te dienen. Met haar betoog toont verzoekster niet aan dat, indien zij zich gewend zou hebben tot een andere dienst, zij eveneens verstoken zou blijven van bescherming tegen de door haar aangekaarte feiten. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat voldoende is aangetoond dat zij geen aanspraak kan maken op nationale bescherming.

2.2.11. Verzoekster voert op het einde van haar verzoekschrift nog een aantal theoretische beschouwingen aan aangaande de formele motiveringsplicht.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert waar zij verwijst naar haar kritiek op de motieven zoals ontwikkeld in het verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die

in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Inzake de materiële motiveringsplicht verwijst de Raad naar zijn bespreking onder de vorige punten.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster in subsidiaire orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad wijst verzoekster erop dat, zoals reeds werd vastgesteld, haar asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoonbaar dat er in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of persoon kan worden aangenomen. Verzoekster ontkracht de motivering van de bestreden beslissing inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op geen enkele wijze. In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4 worden aangenomen.

2.4. De Raad is van oordeel dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden."

2.2. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER